

ROZSUDOK
V MEME SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Anny Žákovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci navrhovateľa **V. F.**, bytom N., K., Č., proti odporkyni **S.P., Ú., B.**, o výšku starobného dôchodku, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. februára 2007, č.k. 5Sd/206/2004-68, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5Sd/206/2004-68 z 13. februára 2007, **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil rozhodnutie odporkyne číslo X. zo 6. mája 2004, ktorým rozhodla podľa § 293a zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení (ďalej len „zsp“) o zvýšení starobného dôchodku od 1. februára 2004 na sumu 7.640,- Sk mesačne z dôvodu, že dôchodok bol zvýšený o 4% mesačnej sumy dôchodku, t.j. o 294 Sk mesačne. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že v danom prípade sa mohol zaoberať len posúdením zákonnosti rozhodnutia odporkyne, proti ktorému podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok a ktoré tak označil za predmet preskúmania. Námietskami proti právoplatnému rozhodnutiu odporkyne z 23. augusta 1990 sa zaoberať nemohol. Preskúmaným rozhodnutím odporkyňa realizovala len zvýšenie starobného dôchodku podľa zákona a preto ho bolo možné preskúmať len z toho hľadiska, či zvýšenie dôchodku bolo vykonané v správnej výške a priznané od splátky stanovenej zákonom. Mal tak za preukázané, že pri zvýšení starobného dôchodku navrhovateľa v roku 2004 odporkyňa postupovala správne, keď starobný dôchodok navrhovateľa v sume 7.346,- Sk zvýšila od 1. februára 2004 o 4% t.j. o 294,- Sk.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote navrhovateľ odvolanie, ktoré odôvodnil zhrnutím priebehu celého obdobia poberania starobného dôchodku. Uviedol, že dňa 4. marca 1986 mu bol priznaný starobný dôchodok vo výške 1.710,- Sk mesačne. Tento bol následne v súlade so zákonom riadne valorizovaný. V období od 1. septembra 1989 do 1. júna 1990 pracoval, čo oznámil odporkyni,

preto v tomto období nemal nárok na starobný dôchodok a tento nepoberal. Dňa 13. júla 1990 oznámil odporkyni, že prestal pracovať a požiadal o znovu obnovenie platby starobného dôchodku. Rozhodnutím z 23. augusta 1990 mu bol priznaný nový starobný dôchodok podľa kritérií platných v tej dobe. Odporkyňa opomenula skutočnosť, že starobný dôchodok mu bol priznaný rozhodnutím zo 4. marca 1986. O tej istej veci a v rovnakom konaní tak rozhodla druhý krát namiesto toho, aby rozhodla len o znovu obnovení vyplácania starobného dôchodku podľa pôvodného rozhodnutia. Tvrdí, že po tejto stránke je treba hodnotiť rozhodnutie z 23. augusta 1990 ako ničotný právny úkon, ktorý nemôže mať a nemal žiadne právne účinky (prekážka veci už rozhodnutej). Z týchto dôvodov sa nestotožňuje s rozsudkom prvostupňového súdu, ktorý toto preskúmané rozhodnutie hodnotil ako rozhodnutie o uvoľnení dôchodku a jeho zvýšenie podľa valorizačných predpisov a označenie úkonu považoval za omyl. Uznáva, že právny úkon je potrebné hodnotiť podľa jeho obsahu a nie podľa názvu. Z obsahu predmetného rozhodnutia odporkyne vyplýva jej zámer priznať od 1. júna 1990 starobný dôchodok aj z toho dôvodu, že uvoľnenie výplaty dôchodku sa nerealizuje formou rozhodnutia, ale formou opatrenia správneho orgánu. Týmto postupom odporkyne bol poškodený na svojich právach. Uvádza, že pri každej valorizácii pôvodne priznaného dôchodku (1.710,- Sk v roku 1986) by činil jeho dôchodok k 1. júnu 1990 sumu 2.020,- Sk a nie sumu 1.920,- Sk, ktorá bola priznaná v rozhodnutí z 23. augusta 1990. Z tohto dôvodu považuje všetky ostatné následné rozhodnutia o valorizácii starobného dôchodku za nesprávne čo do výšky dôchodku. Za nesprávne považuje aj preskúmané rozhodnutie zo 6. mája 2004, lebo vychádza z nesprávne stanoveného počiatočného stavu výšky dôchodku (1.920,- Sk a nie 2.020,-Sk). Navrhol, aby odvolací súd opravným prostriedkom napadnuté rozhodnutie zmenil a odvolaniu vyhovel.

Odporkyňa sa k odvolaniu nevyjadrila.

Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo. O odvolaní rozhodol bez pojednávania (§ 250ja ods. 3 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno vyhovieť.

Zo spisov odvolací súd zistil, že navrhovateľ bol poberateľom starobného dôchodku od februára 1986. Predmetom preskúmania v tomto konaní je rozhodnutie odporkyne zo 6. mája 2004, ktorým zvýšila navrhovateľovi starobný dôchodok od 1. februára 2004 na sumu 7 640 Sk mesačne podľa § 293a zsp v znení zák. č. 43/2004 Z.z.

Podľa § 293a ods. 2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 43/2004 Z.z., dôchodkové dávky priznané pred 1. februárom 2004 sa zvyšujú od 1. februára 2004 o 4% mesačnej sumy dôchodkovej dávky, na ktorú má poistenec nárok ku dňu, od ktorého sa dôchodková dávka zvyšuje.

V konaní bolo preukázané, že zvýšenie dôchodku navrhovateľa od 1. februára 2004 bolo nepochybne správne, keďže bol starobný dôchodok navrhovateľa zvýšený o 4% mesačnej sumy dôchodku, na ktorú mal navrhovateľ nárok, t.j. o 294 Sk.

Aj keď nebolo možné v tomto konaní preskúmať právoplatné rozhodnutie odporkyne z roku 1990, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že rozhodnutím z roku 1990 nebol ukrátený ani poškodený na svojich právach. Výplata dôchodku mu rozhodnutím z 3. augusta 1990 bola uvoľnená (priznaná) v takej, sume, v akej mu patrila do zastavenia výplaty dávky v roku 1989, t.j. v sume 2 020 Sk. Táto suma pozostávala zo sumy 1 920 Sk dôchodku, na ktorý navrhovateľovi vznikol nárok dovŕšením veku 60 rokov a k nemu patriacim zvýšeniam o 30 Sk podľa zákonného oparenia č. 76/1979 Zb., o 30 Sk podľa zákonného opatrenia č. 2/1982 Zb. (ktoré prislúchali od vzniku nároku) a zo zvýšenia o 40 Sk podľa zák. č. 100/1988 Zb. od októbra 1988. Súčasne uvedeným rozhodnutím odporkyňa k existujúcemu nároku priznala aj zvýšenie za dobu zamestnania po vzniku nároku na starobný dôchodok (od 1. septembra 1989 do 31. mája 1990) bez poberania starobného dôchodku v sume 158 Sk; spolu teda od 1. júna 1990 odporkyňa navrhovateľovi „priznala“ 2 178 Sk. Na svojich právach nebol navrhovateľ ukrátený ani pri následných zvýšeniach dôchodkov, lebo správny orgán vychádzal z toho, že dôchodok bol navrhovateľovi – poberateľovi dávky priznaný v roku 1986.

Námietka navrhovateľa uplatnená v odvolaní je preto neopodstatnená, lebo nemá vplyv na posúdenie zákonnosti preskúmaného rozhodnutia.

Odvolací súd preto odvolaniu navrhovateľa nevyhovel a vecne správny rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

Náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd účastníkom konania nepriznal, lebo navrhovateľ nemal v odvolacom konaní úspech a odporkyni v ňom trovy nevznikli (§ 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 29. apríla 2008

**Anna Žáková, v.r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Dagmar Falbová